

illust : Dobunprince29 story : BELLE

THE GHOST FAMILY

ครอบครัว พูไม่ซ่า

บทนำ

เสียงเชียร์ผสมเสียงหัดกระตบนมดังออกมาจากค่ายมวยเล็กๆ ในชุมชนแห่งหนึ่ง บนเวทีเชือกคาดชายหนุ่มวัยรุ่นผิวแทนเข้มทาน้ำมันมวยมันปลาบตามผิวออกหัดชกไปบนนวมสวมมือของคู่ซ้อมหนักหน่วงเพื่อโชว์ออฟ เหล่าเด็กตัวผอมที่เข้ามาเป็นนักกีฬาฝึกหัดตะโกนกำกับรุ่นพี่นักมวยด้านบนอย่างคึกคະ

“ซ้ายที ขวาที คอกเลย! เตะหนักๆ เอาให้คว่ำ!”

คู่ซ้อมลงนวมในวันนี้เป็นคนที่ถูกเรียกมาช่วยชั่วคราวแทนคนที่ลาป่วยไป ได้ยินว่าเคยเป็นเด็กปั้นในค่ายแต่เกิดมีคดีทะเลาะวิวาทนอกรอบกับคู่แข่งเลยถูกแบนห้ามแข่งไปก่อน นักมวยผิวเข้มโยกตัวพลางมองสำรวจอีกฝ่ายที่ยกนวมล่อเป้าขึ้นปิดใบหน้า รูปร่างผอมเพรียว ข้อเท้าบางออกขนาดนี้เนี่ยนะเคยได้ฉายา ‘นับสิบไม่พิน’... สงสัยจะราคาคุย

ริมฝีปากเขากระตุกยิ้มอย่างดูแคลนก่อนจะตวัดปลายเท้าขึ้นฟาดหน้าแข้งคู่ซ้อมทั้งที่ไม่อยู่ในการให้สัญญาณ ทว่าชายคนนั้นกลับเคลื่อนนวมลงมารับพอดิบพอดี เผยให้เห็นใบหน้าหล่อใส

ดวงตาเรียวดำขลับจับจ้องไปยังนักมวยดาวรุ่งที่เชิดปลายคางขึ้นอย่างท้าทาย

“ไอ้สิงห์ อย่าทำนอกเหนือสัญญาณ เริ่มใหม่อีกรอบ” เสียงทุ้มที่เอื่อยออกมานั้นราบเรียบไร้ระลอกคลื่นจนน่าแปลกใจ

ลุงชัยเจ้าของค่ายเคยเล่าว่า นายธันวาคนนี้ใจร้อนเป็นไฟ ควบคุมอารมณ์ต่อแรงยั่วยู่ไม่ได้ นักกีฬาที่ซบเคลื่อนด้วยสัญชาตญาณดิบอย่างเดียวมักจะไปไม่ไกล เขาจึงต้องยุติเส้นทางอาชีพไปในตอนอายุสิบหกปีเท่านั้น หลังออกมาจากสถานพินิจฯ เจ้าตัวก็ไปรวมกลุ่มกับพวกนักเลงในชุมชนหลังตลาด โดดเรียนขาดสอบจนถูกไล่ออกก่อนจบมัธยมศึกษาปีที่หก

วันหนึ่งขณะที่เขาเตร็ดเตร่ทำเรื่องไร้สาระกับพรรคพวกข้างถนน ตายอดที่เลี้ยงดูเขามาเข้าโรงพยาบาลด้วยโรคพิษสุราเรื้อรังเสียชีวิตลง จู่ๆ ธันวาก็ดูเหมือนจะเปลี่ยนไปเป็นคนละคนในชั่วข้ามคืน เขาเก็บเสื้อผ้าออกจากบ้านเก่าที่เคยอาศัยเข้าไปในเมืองเพื่อหางานทำพร้อมกับลงเรียนแบบการศึกษานอกระบบ

แม้ว่าจะอายุยี่สิบสามแล้วแต่ธันวาก็ทำงานรับจ้างสรวด์เพื่อหาเลี้ยงชีวิตและส่งเสียตัวเองเรียนในมหาวิทยาลัยเปิดในตอนนี

สิงห์ยกนวนมขึ้นตั้งการ์ดกระโดดฟุตเวิร์กสลับเท้าโยกศีรษะไปมาอย่างคล่องแคล่ว “มึงมาชกกับกูสักยกดีกว่า ไอ้ธัน”

คู่ซ้อมพาร์ตไท์มหรีตามองคนที่อายุน้อยกว่าหลายปีและกำลังอยู่ในช่วงฮอริโมนพลุ่งพล่านก่อนจะตอบปฏิเสธไป

“ลุงชัยจ้างกูมาให้ลงนวนม ไม่ใช่มาชกสู้กับมึง แล้วอีกอย่าง... กูก็เลิกชกมวยไปนานแล้ว มึงจะไม่เอาเปรียบกูไปหน่อยหรือไง”

“กูก็แค่อยากรู้ว่า ฉายานับสิบไม่พินที่ลุงชัยภูมิใจนักหนาของมึงมันจะแน่นสักแค่ไหน แต่ดูแล้วแม่งก็เป็นแค่ไอ้หมาขี้แพ้วตัวหนึ่ง-...!”

ไม่ทันพูดจบประโยคใบหน้าของนักมวยจอมโอ้อวดก็ได้วัดทาบ กระแทกกับฝ่าเท้ายาวเรียวเข้าไปเต็มๆ จนหายใจลงป่นอยู่บนพื้นเวทีฝ่าใบพร้อมกับยกมือขึ้นกุมปลายจมูกที่ปวดร้าวเอาไว้ ท่ามกลางสายตาตลกตะลึงของกองเชียร์ด้านล่าง

ธันวาลดนมออกจากมือพลางพูดขึ้นอย่างไม่รู้สึกรู้สาอะไร “ลุงชัยไม่ได้สอนหรือว่าเป็นนักมวยอย่ามัวแต่พูดมาก ให้หัดสังเกต ความเคลื่อนไหวของคู่ต่อสู้ด้วย”

“มึง...มึง...ทำกู” นักมวยดาวรุ่งมองเลือดกำเดาที่ไหลออกมา เลอะเต็มฝ่ามือตาเหลือก “ไอ้เหี้ยมัน มึงตาย!”

ธันวาลุกขึ้นมามีมือตั้งการ์ดตามสัญชาตญาณเมื่อเห็นไอ้ขี้โม้ ผวาลุกขึ้นมาทำท่าจะวางมวยกันสักยก แต่แล้วเสียงตวาดดุดันจากอีกฟากก็ดังขึ้น

“พวกมึงหยุด! กูแค่ขี้มอเตอรีไซค์ไปซื้อข้าวเป๊ปปเดียวก็จะเล่นกันเองแล้วเหอะ” เจ้าของค่ายวางถุงข้าวกล่องให้เด็กๆ มานหยิบไปกินกันพลางชี้คูที่อยู่บนเวทีให้แยกออกจากกัน

“ลุงชัย ไอ้ธันวมันเล่นทีเพลอ เตะหน้าผมจนจมูกเกือบหัก” สิงห์ริบพุ่งเข้ามาเปิดฉากฟ้องโดยแบมือที่เต็มไปด้วยเลือดสีแดงฉานให้ดู ทว่าคู่ซ้อมที่ก้มตัวลอดเชือกลงมากลับสอດປາກກວນປະສາຫຼັ້ນ

“มึงดูดีแล้วเหออ อาจจะหักไปแล้วก็ได้”

“ไอ้ธันว มึง!”

ลุงชัยรีบยกมือผลักกนักมวยผิวเข้มออกพร้อมกับสั่งด้วยเสียงเฉียบขาด “เจอไปฝ่าตีนเดียวของไอ้ธันวยังไม่หักหรอก แต่ถ้าเจอลูกสองก็ไมแน มึงรีบไปห้ามเลือดก่อนแล้วค่อยมาแตกข้าว”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายเดินกระเทีบเท้าจากไปด้วยความโมโหแล้วเขาก็หันมาทางอดีตเด็กปั้นของตนพลางถอนใจยาวเหยียด “มึงนี่นะ

ปากว่ามือถึงไม่เปลี่ยน ภูละแปลกใจจริง ๆ ที่รอดคุกรอดตะวางมาได้ยังงี้ตั้งหลายปี”

ธันวายกมือขยี้ผมที่เปียกชื้นแล้วไหวไหล่ “ผมวิ่งเร็วมันวิ่งดูตำรวจเลยตามจับไม่ทันสักที”

ลุงชัยส่ายหน้าให้ชายหนุ่มที่เห็นมาตั้งแต่ตัวกะเปี้ยกอย่างระอาใจ เขารู้ว่าธันวามีชีวิตยากลำบาก แม้จะมีตายนอดเลี้ยงดูมาก็เหมือนอยู่คนเดียวเพราะรายนั้นเอาแต่ดื่มเหล้าขาวหัวราน้ำทุกวัน ดังนั้นเวลามีงานอะไรเขาก็ช่วยแนะนำให้อีกฝ่ายทำมาหากินเลี้ยงชีพกันไป

“แล้วนี่มันจะกลับเลยหรอ แดกข้าวก่อนสิ ภูซื้อมาเผื่อ”

“ผมต้องไปเข้ากะแทนพี่ รปภ. ที่ลาป่วยสองทุ่มคืนนี้ ผมเอาข้าวติดไปกินแล้วกัน แถวนั้นรตติคจะตายเดี่ยวสาย” ธันวาถอดเสื้อชุ่มเหงื่อออกเผยให้เห็นหุ่นผอมบางแต่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อแน่นหนั้น รวมถึงร่องรอยแผลติร้นฟันแทงจาง ๆ ตามผิวเนียนเรียบไร้ฝ้า ฝ้า เขาหยิบเสื้อตัวใหม่และกางเกงยีนขาววมาสวมทับ ก่อนหัวกระป๋องเป๋ขึ้นสะพายหลัง ยังไม่ลืมจួយข้าวกล่องของฟรีพร้อมขวดน้ำเปล่าที่ดื่มเหลือของตนออกไป

“ลุงชัย ผมไปแล้วนะ มีงานอะไรก็เรียกใช้ได้อีก ช่วงนี้ผมร่อนเงินนิดหน่อย”

เจ้าของค่ายมวยไทยพุกหันมารับคำแนะนำมองสง่างามสูงโปร่ง คร่อมมอเตอร์ไซด์คันเก่าแรงเครื่องจากไปอย่างรวดเร็ว บริษัทที่ธันวาไปเข้ากะรักษาความปลอดภัยกลางคืนให้มันเกี่ยวกับการผลิตและนำเข้ายาสมุนไพรจีน ที่เขาเข้ามาทำงานเป็นพาร์ตไทม์เผื่อยามได้ ต้องขอบคุณลุงชัยที่แนะนำให้ไปสมัครกับคนรู้จักซึ่งทำงานเป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในบริษัทนั้นอีกที เวลามีคน

ลาป่วยลากิจแล้วคนไม่พอก็จะเรียกพนักงานพาร์ทไทม์ซึ่งได้รับการ
อบรมการทำงานมาแล้วไปอยู่เวรแทนโดยจะจ่ายเงินให้เป็นครั้งไป

ที่เขาไม่ทำงานประจำที่ไหนเลยเป็นเพราะมักถูกผู้ร่วมงานหา
เรื่องบ่อย อีกอย่าง... พอเรียนมหาวิทยาลัยชั้นปีที่สูงขึ้นแม้จะเป็น
แบบเปิดก็ต้องเข้าเรียนเพื่อทำงานกลุ่มฟรีเซนต์บ้าง ไม่ใช่แค่ไปสอบ
อย่างเดียว จึงสะดวกที่จะเป็นพาร์ทไทม์มากกว่า

ธันวาผงกศิริชะทักทายพี่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยตรง
ป้อมหน้าบริษัทก่อนจะขี่มอเตอร์ไซด์คันเก่าผ่านเข้าไปจอดข้างใน
คินี่เขาเข้ามาแทนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ดูแลภายในตึก
บริเวณชั้นหกถึงสิบและดาดฟ้า โดยจะมีอีกคนตรวจอยู่ที่ชั้นล่าง
ทั้งหมดรวมลานจอดรถ ชายหนุ่มเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าของเจ้าหน้าที่
รักษาความปลอดภัยที่ห้องพักข้างฝ่ายซ่อมบำรุงตึกชั้นล่างลานจอด
รถอย่างคุ้นเคย ก่อนจะก้าวออกมาจากห้องพร้อมหมวกแก๊ป เขา
แหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้ายามค่ำคืนที่ขมุกขมัวด้วยก้อนเมฆสีเทา
เข้ม

“สงสัยคืนนี้พายุจะเข้า” เสียงของพี่เจ้าหน้าที่รักษาความ
ปลอดภัยที่มาเข้ากะสองทุ่มอีกคนดังขึ้นจากด้านหลังพร้อมกับทอด
ถอนใจ “ฝนตกในวันที่ต้องทำงานกลางคืนที่ไรคิดถึงเมียรักที่นอน
คอยว่าแหงอยู่ห้องทุกที”

ธันวาเหล่มองคนพูด อดที่จะขัดขึ้นไม่ได้ตามประสาหนุ่มปาก
ไว “เมียคนไหนละ รอบที่แล้วยังขอให้ผมมาเข้ากะแทนเพราะจะพา
สาวคาราโอเกะไปเที่ยวอยู่เลย”

“ไฉ่หน่านี่ มึงไม่ขัดถูกสักเรื่องได้ไหม ไปเลย... ไปให้พ้นลูกตา”
พี่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยผลัดหลังเด็กพาร์ทไทม์ให้เดินออก
ไป แต่จู่ๆ ก็เรียกไว้เหมือนเพิ่งนึกอะไรออก “ไฉ่ธันวาเดี๋ยว!”

เขาก้าวปราดเข้าไปยกแขนคล้องคอเพื่อนร่วมงานรุ่นน้อง แล้วกระซิบกระซาบเรื่องคอขาดบาดตายที่ข้างหู “มึงไม่ได้มาเป็น ครึ่งเดือน คงไม่รู้ว่าประธานบริษัทนี่เพิ่งเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์เสียชีวิตไปเมื่ออาทิตย์ก่อน พอครบเจ็ดวันเมื่อวานก็เกิดเรื่องเลย ไอ้ มานพที่ลาป่วยแล้วให้มึงมาทำงานแทนก็เพราะแม่เงาะผีหลอกที่ ขึ้นผู้บริหาร!”

ธันวาฟังแล้วก็เลิกคิ้วขึ้นอย่างแปลกใจ “พวกคนรวนนี่บ้างงาน เนอะ ขนาดตายไปแล้วยังมาทำโอทีอีก”

“มึงก็ทำเป็นพุดตีไปไอ้ธัน เจอจัง ๆ ขึ้นมาอย่าร้องหาแม่ ก็แล้วกัน”

“ร้องหาแม่ แม่ก็ไม่มาหรอก เพราะไม่รู้ไปอยู่ไหนแล้ว” ธันวา ไม่ได้ตั้งใจจนประสาท แต่เขาเป็นเด็กที่ถูกแม่เอามาทิ้งไว้หน้าบ้าน ตายอดขี่เมาซึ่งมีศักดิ์เป็นญาติห่าง ๆ ให้เลี้ยงตั้งแต่แบเบาะแล้ว หายสาบสูญไปเลย

“งั้นถ้ามึงเจอท่านประธานก็อย่าลืมขอเลขสามตัวตรงด้วยละ” พี่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยยกมือไหว้ท่วมหัวพูดเสียงดัง “ช่วยมาบอกบุญรุ่นน้องผมทีนะครับ สาธุ ๆ”

ธันวาเห็นแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าขณะเอื้อมมือไปคว้าไฟฉาย แล้วเดินออกไปทำงานอย่างไม่สนใจ เขาอาศัยอยู่ในบ้านไม้กึ่งปูน หลังเก่าที่อยู่คั่นระหว่างสุสานจีนกับป่าช้าไทยมาตั้งแต่เล็กจนโต อีกทั้งตายอดยังทำงานเป็นผู้ดูแลวงซุ้ยของมูลนิธิสรวงธรรมทำให้เขา ต้องไปช่วยงานทำความสะอาดและกวาดใบไม้ตามลานบ่อย ๆ บอก ตามตรงว่าไม่เคยเจอผีสงให้ขอหวยสักตน ดังนั้นจึงกลัวไม่มีข่าวจะ กินมากกว่าเรื่องเหนือธรรมชาติที่พิสูจน์ไม่ได้เสียอีก

ร่างสูงโปร่งในชุดเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยสีฟ้าอ่อนเริ่ม

งานโดยการเดินตรวจตราในตึกสำนักงานไปตามชั้นที่ได้รับมอบหมายจนถึงตาดฟ้าครึ่งหนึ่งก่อนจะลงมานั่งประจำป้อมข้างล่าง ใช้เวลาว่างงานตำราเรียนเพื่ออ่านหนังสือสอบ พี่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่เดินกลับมาเห็นเข้าก็ไม่ไปกวนเด็กไฟเรียน ออกไปนั่งเฝ้ายามแอบคุยโทรศัพท์กับเมียตรงลานจอดรถด้านนอกแทน

ธันวากินข้าวกล่องที่เย็นชืดสลับกับอ่านหนังสืออยู่หลายชั่วโมงเพราะเป็นคนจำง่าย ก่อนจะเหลือบมองนาฬิกาข้อมือที่บอกเวลาเที่ยงคืนพอดี เขาลุกขึ้นบิดตัวอย่างเมื่อยขบ ถึงรอบที่ต้องไปเดินตรวจตราในตึกอีกครั้งแล้ว นักศึกษาหนุ่มผู้ชีวิตซ้ำซากหวอดขณะขึ้นลิฟต์ไปจนถึงชั้นหกซึ่งเป็นแผนกบัญชี

ในส่วนออฟฟิศปิดไฟหมดยกเว้นบริเวณทางเดินตรงผนังกระจกด้านนอกเท่านั้น เขาส่องไฟฉายเข้าไปด้านในจนทั่ว เมื่อไม่เห็นอะไรผิดปกติก็เดินขึ้นทางบันไดหนีไฟสุดตัวตึกเพื่อขึ้นไปยังชั้นบน ครั้นผลึกประตูอะลูมิเนียมที่ชั้นสิบซึ่งเป็นส่วนของผู้บริหารระดับสูงจู่ๆ ก็ต้องซังกะแท่เมื่อสัมผัสถึงอากาศที่เย็นเยเยือกราวกับมีคนเปิดแอร์ทิ้งไว้

ธันวาถือไฟฉายส่องลอดเข้าไปในทางเดินที่ดูเหมือนจะมีดสลัวลงกว่าตอนหัวค่ำก่อนก้าวเดินเข้าไปอย่างเฉยเมย ตึกใหญ่โตแห่งนี้เป็นสำนักงานใหญ่ของบริษัทตั้งเจริญโอสตซึ่งเป็นผู้ผลิตและนำเข้ายาสมุนไพรจีนรายใหญ่ของประเทศ

ผู้ก่อตั้งเป็นลูกหลานของแพทย์ชาวจีนที่อพยพมาตั้งรกรากอยู่ที่เมืองไทย ตั้งโรงงานผลิตดำเนินกิจการจนร่ำรวยมั่นคงมาจนถึงปัจจุบัน ได้ยินว่าประธานบริษัทที่เพิ่งเสียชีวิตไปนั้นยังหนุ่มอยู่เลย แสงไฟฉายในมือเรียวส่องไล่ไปยังป้ายชื่อสีทองอร่ามหน้าห้องทำงานหรูที่ยังไม่ได้แกะออก

‘นายจิณณ์ ตั้งเจริญวานิช’ เป็นบุตรชายทายาทลำดับหนึ่งใน การรับช่วงต่อกิจการร้อยล้านพันล้านนี้ แต่เมื่อเสียชีวิตไปแล้ว แน่นนอนว่าตำแหน่งประธานบริษัทย่อมตกเป็นของทายาทลำดับสอง ซึ่งเป็นน้องชายต่างมารดา ทว่าเจ้าตัวกลับเป็นพวกเหี้ยมขี้ไก่ไม่ฝ่อ ไม่ฝักใฝ่งานใหญ่ รังเกียจงานเล็ก ชอบเที่ยวกลางคืนจนไปลงทุน เปิดผับใจกลางเมืองเป็นของตนเองเพื่อจะได้กินดื่มเฮฮากับเพื่อนฝูง ให้นำใจ

จนปานนี้ก็ยังไม่ยอมเหี้ยมเข้าบริษัทมาประชุมเพื่อขึ้นรับ ตำแหน่ง จึงไม่รู้ว่าความจริงแล้วภายใต้ภาพลักษณ์การปรองดองกัน ของครอบครัวเชื้อสายจีนนี้ข้างในจะเกิดคลื่นใต้น้ำอะไรขึ้น

ธันวาไหวไหล่เพราะไม่ใช่เรื่องของตนที่ต้องสนใจ ถึงอดีต นายจ้างที่แม้แต่หน้าตาก็ยังไม่เคยเห็นจะตายไป ขอแค่ยังต่อสัญญา จ้างบริษัทรักษาความปลอดภัยที่เขาทำพาร์ตไทม์ต่อก็คพอ ขณะที่เขากำลังก้าวเดินไปข้างหน้าทางตาพลันเห็นเงาดำพุ่งผ่านผนังกระจก ด้านข้างไปแวบหนึ่ง ชายหนุ่มรีบหันไปสาดไฟฉายไล่กลับเห็นเพียง โต๊ะทำงานของทิมเลขาฯ ที่ไร้สิ่งผิดปกติ สัญชาติญาณสั่งให้เขาวิ่ง เข้าไปดูให้เห็นกับตาว่าไม่มีใครอยู่จริงๆ

คล้ายได้ยินเสียงของบางอย่างตกลงบนพื้นลามิเนตลายไม้ ไม่ห่างไปนักทำให้ธันวาเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นอีก ครั้นถลากลึกเลี้ยวเข้าไป ในมุมทางตันข้างห้องผู้บริหารระดับสูงก็หยุดชะงักแทบไม่ทันเมื่อ เห็นรูปหล่อสีทองสูงใหญ่ของเทพเจ้าฮกลกซิวตั้งตระหง่านอยู่บน แท่นบูชา

นักศึกษาหนุ่มยกไฟฉายในมือส่องลอดไปด้านหลังเพื่อมีคน หลบอยู่ก็ไม่เห็นอะไร ก่อนที่เขาจะหมุนตัวกลับแสงไฟฉายกลับสาด ไปพบซองสีแดงเขียนอักษรจีนมงคลตกอยู่บนพื้นเข้า ธันวาก็มอง

หยิบขึ้นมาก็เห็นว่ามันไม่ได้ซีลกาวยึดไว้ เขาไม่รู้ว่ามันมาจากไหน อาจจะเป็นของไว้บูชาเทพเจ้าโชคลาภตรงหน้าก็เป็นได้ แต่ในฐานะเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยก็ควรต้องตรวจดูเสียหน่อยเพื่อเป็นของไม่พึงประสงค์ของผู้ไม่หวังดีมาวางไว้จะได้แจ้งผู้ดูแลถูก

มือเรียวยาวหยิบกระดานที่ดูเหมือนธนบัตรขึ้นมา ทว่าเมื่อส่องไฟดูกลับเห็นว่ามันคั่นตาอยู่ไม่น้อย... นี่มันแบงก์งเด็กนี่หว่า ครั้นพลิกไปด้านหลังก็ต้องร้องสออย่างโมโห

“แม่งเอ๊ย...!” ธันวาสะบัดปลายนิ้วที่เลอะหมึกสีแดงจากอักษรจีนที่ยังไม่แห้งขึ้นมาดู

ทันใดนั้นเสียงจากวิทยุสื่อสารที่เหน็บเอาไว้ข้างเอวก็ดังขึ้น “พบเห็นบุคคลน่าสงสัยวิ่งลงมาที่ชั้นสอง เรียกเจ้าหน้าที่ทุกคนลงมาสกัดด่วน!”

ธันวาคว่าวิทยุสื่อสารมารอกเสียงลงไปว่ารับทราบ ด้วยอาการรีบร้อนเขาจับเงินงเด็ดยัดใส่ซองเหมือนเดิมก่อนยัดใส่กระเป๋าทางเกงแล้วออกวิ่งไปที่ลิฟต์โดยสารทันที น่าเสียดายที่กระจายตัวกันไปดักทั่วแล้วผู้บุกรุกกลับหายไปอย่างไร้ร่องรอยราวกับผีหลอก

เป็นอีกคืนที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยต้องวุ่นวายกับการรายงานให้หัวหน้าแผนกดูแลतिकของบริษัทตั้งเจริญโอสทราប់ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น กว่าจะได้กลับบ้านพักผ่อนก็ลากยาวไปเกือบเที่ยงวัน ธันวาขี่มอเตอร์ไซด์อย่างสะลึมสะลือไปจนถึงหน้าห้องเช่าในซอยลึกใจกลางเมือง เมื่อจอดเสร็จหันกลับไปก็เห็นคุณป้าเจ้าของยื่นเท้าเอวรออยู่

“ไอ้ธัน เมื่อไรจะจ่ายค่าเช่า เดือนนี้กูให้มึงเลตมาถึงกลางเดือนแล้วนะ”

นักศึกษาหนุ่มค่อย ๆ หุบปากที่อ้าหวัดค้างไว้ลัง จำต้องควักโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโอนเงินที่เพิ่งได้รับจากการทำงานพาร์ทไทม์ เมื่อวานให้ไปจนเหลือติดบัญชีอยู่ไม่กี่พัน ซึ่งถ้าเติมน้ำมันรถมอเตอร์ไซด์แล้วคงเหลือใช้ซื้อข้าวกินไปได้อีกสักพัก

ความจริงเขาหารค่าที่พักกับเพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่ง แต่ช่วงหลังอีกฝ่ายมีเรื่องให้ใช้เงินเยอะ เดียวอ้างว่าพ่อป่วย แม่เข้าโรงพยาบาล นื่องประสบอุบัติเหตุ ขอให้เขาออกค่าเช่าคนเดียวไปก่อนมาหลายเดือนแล้ว ช่วงหลังเจ้าตัวยังไม่ค่อยกลับมาอนที่ห้อง ได้ยินว่าไปติดหญิงคาราโอเกะหน้าปากซอย อีกทั้งนอกจากค่าเช่าที่ติดหนี้ไว้ ยังขอยืมเงินเก็บตุนไปสามหมื่นเพื่อใช้นั้นนอกระบบอีก ทำให้ช่วงนี้เขาต้องทำงานหาเงินมาใช้จ่ายทั้งเช่าค่าแทบไม่ได้นอนพักเลย

ถ้าถามว่าทำไมต้องยอมขนาดนี้ก็คงเป็นเพราะรุ่นพี่คนนี้เคยช่วยชีวิตเอาไว้ตอนยกพวกตีกันกับแก๊งโรงเรียนอื่น อีกทั้งตอนตนบอกว่าจะย้ายออกมาจากบ้านเก่าเพื่อหางานทำในเมืองก็เป็นคนชวนมาอยู่ที่ห้องก่อน มีเงินเมื่อไรค่อยใช้คืนให้อีกด้วย

แต่บุญคุณก็ส่วนบุญคุณ ยืมเงินไปก็ต้องใช้คืน ตอนนี้เขาเหลือแต่ตัวแล้วยังต้องเตรียมจ่ายค่าเรียนสำหรับเทอมหน้าอีก อันवादโทรศัพท์มือถือหารุ่นพี่คนนั้นขณะเดินอย่างหวัหวัเข้าห้องพัก จนเขาตัมบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเสร็จแล้วปลายสายก็ยังไม่มีการรับ จะรับ กระทั่งกดโทร. ไปอีกรอบยาวจนได้ยินเสียงฝากข้อความจึงตะเบ็งเสียงใส่

“ไอ้เฮง มึงติดหนี้กูห้าหมื่น อย่าคิดว่าจะหนีรอด ต่อให้มึงเป็นผี กูก็จะตามไปทวงคืนในนรก!”

นักศึกษาหนุ่มจ้องหน้าจอโทรศัพท์มือถือด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะวางกระแทกลงบนโต๊ะแล้วก้มลงกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปร้อน ๆ

เดิมอาหารเข้ากระเพาะที่ว่างเปล่า ตั้งใจว่าจะนอนพักเอาแรงสักหน่อยเพราะสมองเริ่มไม่ทำงานแล้ว หลังจากตื่นนอนค่อยไปขี่มอเตอร์ไซด์สืบทอดวามันตามบ้านคนรู้จัก

ธันวาไปถามหาไอ้พีเฮงจากอู่ซ่อมรถที่ทำงานมันก็ได้
ความว่าหายไปเป็นสัปดาห์แล้ว จึงลองขี่มอเตอร์ไซด์ไปตระเวนหาตามกลุ่มเพื่อนของมันที่ชุมชนแออัดไม่ห่างไปนักเผื่อจะมาแอบส่องสมเสพยาด้วยกันก็ไม่เจอแม้แต่เงา สุดท้ายก็แวะไปที่ร้านคาราโอเกะหน้าปากซอยตอนสามทุ่มกว่า หญิงสาวอายุราวยี่สิบปีสวมชุดรัดรูปที่ชื่อดาวซึ่งไอ้เฮงมาติดอยู่พักใหญ่ยืนฟังประตูกระຈกปิดทึบหน้าร้าน เธอใช้ดวงตาที่เขียนอายไลเนอร์ทางเซียมองสำรวจชายหนุ่มสวมชุดเสื้อยืดกางเกงยีนดูธรรมดาแต่กลับมีรูปร่างที่เพรียวสูงสมส่วนและใบหน้าหล่อเหลาผสมความอ่อนละมุนแบบสมัยนิยมแล้วก็ยิ้มหวานให้

“พีเฮงไม่ได้ติดต่อมาเป็นอาทิตย์แล้ว ดาวโทร. หากไม่ติด... มันติดหนี้พี่เหรอ”

“ใช่ ฉันต้องใช้เงิน มันเดือดร้อน”

“งั้นพี่ทั้งเบอร์ติดต่อไว้ที่ดาวได้” หญิงร้านคาราโอเกะยื่นมือทาเล็บสีแดงมาจับแขนเรียวแข็งแรงของคนตรงหน้าพร้อมกับเอียงศีรษะไปรยเส้น “ถ้าพีเฮงติดต่อมา ดาวจะรีบแจ้งข่าวให้พี่ดีไหม”

“ขอบใจ ไว้ฉันจะแวะมาถามเรื่อย ๆ” ธันวาดึงแขนให้หลุดจากการเกาะกุมแล้วหมุนตัวหันหลังให้โดยไม่ยอติ จึงไม่ทันเห็นใบหน้าบูดบึ้งของน้องดาวที่อ่อยเหยื่อไม่สำเร็จ

เขาขี่มอเตอร์ไซด์คันเก่าฝ่าสายลมยามค่ำคืนกลับไปที่พัก ทว่ากลับได้ยินเสียงคนตะเบ็งเถียงกันมาแต่ไกล เมื่อเข้ามาใกล้จึงเห็น

ชายหนุ่มดูลักษณะเหมือนนักเลงสองคนยืนล้อมป่าเจ้าของห้องเช่าอยู่ ทันทีที่เขาลงจากมอเตอร์ไซด์คุณป้าก็ชี้มาที่เขาพร้อมกับตะโกนบอก

“ก็บอกว่าจะไม่รู้ไงเล่า... นั่น! ไอ้ฉันมันอยู่ห้องเดียวกับไอ้เฮง พวกมันไปถามเอาที่บ้านเอง”

นักเลงสองคนนั้นอย่างสามขุมมาหาผู้มาใหม่แทน ก่อนหนึ่งในนั้นจะตะโกนถามเสียงดัง “ไอ้น้อง มารู้ไหมว่าไอ้เฮงอยู่ไหน”

“ไม่รู้ กูก็หาตัวมันอยู่เหมือนกัน” ธันวายืนนิ่งอยู่กับที่ไม่ได้มีท่าทีกลัวเกรงอะไร “แล้วพวกมันมาหามันทำไม”

“กูมาทวงหนี้ที่มันติดเสียชั้ชไว้สามหมื่นรวมดอกเบี้ยที่มันไม่ได้จ่ายมาเป็นเดือนก็สี่หมื่นแล้ว กูติดต่อมันไม่ได้ก็เลยต้องมาตามถึงที่พัก” ชายนักเลงหรีตามองเพื่อนรุ่นน้องลูกหนี้ก่อนจะทักขึ้น “ไอ้ฉันเหวอ มึงคือนายธันวา อีสระกิต ไช้ไหม มันลงชื่อมึงในใบสัญญาค้ำเงินกู ถ้าทวงจากมันไม่ได้ก็มาหาเอาที่บ้านมึงได้”

“ไอ้เฮงช่วย!” นักศึกษาหนุ่มสบตาในใจ เขายกมือขึ้นขยี้ผมจนยุ่งเหยิงด้วยความโมโหก่อนจะเหลือบมองนักเลงทั้งสองที่เปลี่ยนเป้าหมายมาเอาเรื่องกับตนแทน

“สัญญาที่คนค้าไม่ได้เซ็นชื่อเองจะถือว่าถูกต้องตามกฎหมายได้ยังไง”

นักทวงหนี้จุปากกวนประสาทใส่ก่อนจะแะยะยิ้มพุดซู่ “หิวหมอเสียด้วยไอ้น้อง ท่าทางจะมีสมมอมากกว่ารุ่นพี่ของมึง แต่บอกไว้ก่อนหน้านั้นอกระบบไม่เกี่ยวกับกฎหมายแต่มันคือ ‘กฎ’ เสียชั้ชบอกว่าคุณค้าต้องรับผิดชอบก็แปลว่าต้องจ่ายเงินแทน ไม่มีเงื่อนไขอะไรทั้งนั้น”

“ถ้าพวกมันจะเอาให้ได้กูคงมีให้แค่นี้แหละ...” ธันวายกเท้าขึ้น

ถีบท้องชายตรงหน้าเต็มเท้าจนอตัวกระเด็นออกไป นักเลงอีกคน เห็นเข้าก็รีบสาวหมัดพุ่งเข้าใส่ ชายหนุ่มจึงยกแขนขึ้นตั้งการ์ดกันไว้ ก่อนจะชกสวนเข้าข้างกรามไปหมัดหนึ่ง

นักเลงคนแรกที่ล้มไปกระโดดลุกขึ้นโถมตัวสู้ด้วยความโกรธ สุดขีด นักศึกษาวิทยาศาสตร์การกีฬาประยุกต์การต่อสู้ทุกศาสตร์ที่ เรียนมาเข้าด้วยกัน เขาเอี้ยวศีรษะหลบสวนมือจับกระชากคอเสื้อ อีกฝ่ายดึงให้เสียหลักแบบยูโดแต่กลับยกเข้าแทงกระแทกปลายคาง แบบมวยไทย ก่อนจะกระโดดหมุนตัวเตะปลายเท้าแบบเทควันโด เข้าที่ขมับ น็อกคู่ต่อสู้กลางอากาศ

นักเลงที่ถูกชกหน้าแค่หมัดเดียวเห็นเพื่อนร่วมงานล้มลง น้ำลายพุ่งปากก็ยิ่งตัวไวกว่าทันไม่กล้าไปหาเรื่อง เขาหันไปเขย่าตัว คนที่สลับตาเหลือกบนพื้นก่อนหันมาชี้หน้านายอันวอย่างอาฆาต มาดร้าย

“ฝากไว้ก่อนเถอะมึง ถ้าเสียชชไม่ได้เงินคืน ทั้งมึงทั้งไอ้เฮง ก็อย่าหวังจะได้อยู่อย่างสงบสุข!” จากนั้นก็ลากเพื่อนกลับขึ้นรถยนต์ ที่จอดขวางทางตึกห้องเช่าขับออกไปทันใด

อันวาชัดมือกับกางเกงก่อนจะเงยขึ้นมาเห็นป้าเจ้าของห้อง เข้ายืนเท้าเอวทำหน้าถ่มมึงทิ้งก็เลิกคิ้วเป็นคำถาม

“มึงเก็บข้าวของรีบย้ายออกไปเลย ให้พวกนักเลงไปทวงหนี้ เอาจับพวกมึงที่อื่น แต่ต้องไม่ใช่ห้องเช่ากู!”

“กะทันหันแบบนี้จะให้ผมไปอยู่ที่ไหน ค่าเช่าก็จ่ายให้ป้าจน หมดบัญชีแล้ว รอเงินผมออกสิ้นเดือนนี้ก่อนไม่ได้หรอก”

“ไม่ได้!” ป้าเจ้าของตึกถลึงตาใส่อย่างดุเดือด “ค่าเช่าที่มึงอยู่มา เกินครึ่งเดือนกูถือว่าทำบุญให้ แต่มึงต้องไต่ตูดออกไปภายในคืนนี้ ไม่งั้นพรุ่งนี้กูจะจ้างคนมาเก็บของมึงกับไอ้เฮงโยนออกไปเอง!”

นักศึกษาหนุ่มก้มมองนาฬิกาข้อมือที่บอกเวลาสี่ทุ่ม กว่าจะเก็บของเสร็จจนพาเข้าไปตีหนึ่งตีสองแล้ว... ป่านนั้นจะให้ไปรบกวนใครได้ เขาถอนใจเลือกใหญ่ก่อนจะยอมรับปากคุณป้าว่าจะย้ายออกเดี๋ยวนี้ตามประสงค์

ธันวาคมของใช้ส่วนตัวอยู่ในห้องเช่าไม่เยอะ ส่วนใหญ่จะเป็นของพี่เฮงเพราะอยู่มาก่อนนานแล้วซึ่งให้ป้าเจ้าของตึกหาคนมาย้ายออกไปทิ้งเองก็แล้วกัน เขายัดเสื้อผ้า ตำราเรียน โน้ตบุ๊กเก่า ๆ แบ่งใส่กระเป๋าเป้และกระเป๋าเดินทางทรงสปอร์ต ก่อนไปยังไม่ลืมเปิดตู้เสื้อผ้าไม่ยกมือไหว้หีบโกศใส่กระดูกของตายอดกับกรอบรูปภาพถ่ายขาวดำของตายอดมาด้วย

เขากวาดตามองไปทั่วห้องอีกครั้งว่าไม่มีของตนเองตกหล่นอยู่ที่ไหนแล้วจึงเปิดประตูออกไป คืนกฤตแจ้ให้เจ้าของตึก จากนั้นก็ขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซด์คันเก่ามุ่งหน้าไปยังถิ่นเดิมที่จากมาทำงานและเรียนอยู่ในเมืองเสียหลายปี ไม่รู้ว่าป่านนี้จะทรุดโทรมลงไปขนาดไหน แต่อย่างน้อยขอให้งยังมีที่ซุกหัวนอนไปก่อนก็พอ

กลางดึกเสียงเร่งเครื่องมอเตอร์ไซด์รุ่นเก่าดังกระหึ่มอยู่ในความเงียบสงัด ณ ชุมชนย่านชานเมืองขนาดใหญ่ประกอบด้วยชอกชอยเล็กใหญ่แตกแขนงไปทั่วบริเวณราวกับเส้นเลือดฝอย อีกทั้งในส่วนที่ลึกสุดยังเป็นป่าช้าของวัดไทย ถัดออกไปอีกหน่อยยังมีสุสานจีน เดิมทีที่ดินฮวงซุ้ยนี้ตระกูลเจ้าสัวซื้อไว้ให้ฝั่งศพบรรพบุรุษตนเอง ต่อมาคนในชุมชนเสนอขายบ้านให้เพราะไม่อยากจะอยู่ใกล้อาณาเขตไม่เป็นมงคลนี้ กระทั่งขยายใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ จนก่อตั้งเป็นมูลนิธิสว่างธรรม เปิดให้คนไทยเชื้อสายจีนมาซื้อที่ดินทำฮวงซุ้ยด้วย

แม้ชาวบ้านที่อยู่ในซอยถูกขนานบ้างด้วยสุสานสองสัญชาติ

พากันขายและย้ายออกไปแล้ว กลับมีคนคนหนึ่งที่ยังไม่ยอมไป นั่นก็คือนายยอด เขาอาศัยอยู่คนเดียวเพราะถูกเมียทิ้งไปหลายปี มีอาชีพรับจ้างทั่วไปและดื่มเหล้าเมาหลับเป็นอาเจิน

คนจากมูลนิธิสว่างธรรมจึงถือโอกาสจ้างให้เป็นพนักงานดูแลสุสานเสียเลย ทุกวันเขาจะมีหน้าที่ตื่นแต่เช้าไปกวาดใบไม้ในลานดูแลความเรียบร้อยโดยรวม และรับทำความสะอาดขงซุ้มตามแต่ลูกหลานบรรพบุรุษคนไหนจะจ้าง นายยอดใช้ชีวิตวนเวียนอยู่แบบนั้นเกือบยี่สิบปี จู่ๆ คืนหนึ่งที่ฝนตกหนักก็มีญาติห่างๆ นำธารกน้อยเพศชายมาทิ้งไว้หน้าบ้านพร้อมกับจดหมายว่าฝากเลี้ยง ตนจะไปทำงานเมืองนอกและจะคอยส่งเงินมาให้

ถึงกระนั้นก็ไม่เคยมีการติดต่อหรือโอนเงินสักบาทกลับมาอีกเลย นายยอดกลายเป็นตายอดที่มีหลานเล็กอายุเพียงแปดเดือนให้ดูแลหนึ่งคน ที่แรกเขาจะเอาไปให้สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ทว่าพอมองดวงตาดำขลับที่จ้องมาอย่างใสซือนั้นก็เกิดใจอ่อน แม้จะเลี้ยงมาแบบทิ้งๆ ขว้างๆ จนไม่รู้ว่าผ่านพ้นวัยเด็กที่ต้องการการดูแลจากผู้ปกครองมาได้อย่างไร แต่อย่างน้อยธันวาก็อยู่รอดปลอดภัยเติบโตขึ้นมาได้จนถึงทุกวันนี้

นักศึกษาหนุ่มบิวดมอเทอร์ไซด์เลี้ยวเข้าไปในซอยเปลี่ยวที่มีไฟติดบ้างไม่ติดบ้าง สองข้างทางมีบ้านเก่าที่ปล่อยทิ้งร้างขนานด้วยป่าช้าไทยและสุสานจีนคั่นด้วยถนนเลนเดียว กลิ่นดินแห้งผสมกลิ่นเหม็นอับบางอย่างอันเป็นเอกลักษณ์ของหลุมศพลอยเข้ามาพร้อมกับสายลมยามค่ำคืนทำเอารู้สึกวังเวงอยู่ไม่น้อย

ทว่าตั้งแต่อยู่ที่นี้มาสิบแปดปีธันวาไม่เคยประสบเรื่องราวลึกลับใดทั้งสิ้น จิตใจเข้มแข็งยิ่งกว่าหินผา ขนาดตอนวัยรุ่นกลุ่มเพื่อนชวนไปล่าทำผีที่บ้านร้างสุดหลอนเขายังเดินจิ๋วไม่สะดุ้งสะเทือนสัมผัส

อะไรไม่ได้ทั้งนั้น ในที่สุดบ้านไม้ชั้นเดียวมุงหลังคากระเบื้องดูทรุดโทรมกว่าครั้งสุดท้ายที่ได้เห็นก็ปรากฏสู่สายตา

บ้านหลังนี้ไม่มีรั้ว มีพื้นที่ห่างจากถนนมากพอจะวางโต๊ะม้าหินไว้นั่งดื่มเหล้าของตายอดได้หนึ่งชุด ประตูล็อกด้วยกุญแจขนาดใหญ่เพราะไม่มีผู้อยู่อาศัยมานาน ธันวาจอดพาหนะคู่ใจก่อนจะหิวกระเป๋าสัมภาระที่มีน้อยนิดลงมากวักลูกกุญแจมาเปิด เขาปลุกปล้ำอยู่นานเพราะแม่กุญแจของเหลือนั้นสนิมเขรอะไปหมดกว่าจะไขออก ทันทีที่มีมือเรียวดึงประตูบ้านที่ทำจากไม้ออกกลิ้งอัปซันและซี่ฝุ่นก็ลอยเข้ามาปะทะใบหน้าจนจามออกมาหลายครั้ง

ไม่ต้องลองเปิดสวิตช์ไฟเขาก็รู้ว่าไม่ติดเพราะถูกตัดมิเตอร์ทั้งน้ำและไฟฟ้ามาเป็นชาติแล้ว ธันวาคล้ำทางไปเปิดหน้าต่างให้แสงจันทร์ลอดผ่านเข้ามา ก่อนจะหันกลับไปมองทั่วบริเวณบ้านที่โล่งโจัด แม้แต่โทรทัศน์หรือเตียงไม้ ชั้นวางของเขาก็ขายออกเปลี่ยนเป็นเงินทำทุนไปหมดแล้วหลังจากตายอดเสีย โชคดีที่มูลนิธิสวัสดิการธรรมออกค่าใช้จ่ายการจัดงานศพให้ทั้งหมด ไม่อย่างนั้นหลานไม่เอาถ่านอย่างเขาคงต้องใช้หนี้คนอื่นหัวบาน

ธันวาเปิดกระเป๋าทรงสปอร์ตหีบโกศเก็บกระดูกและกรอปรูปภาพถ่ายขาวดำของตายอดออกมาวางบนโต๊ะพลาสติกขาพับฝุ่นจับหนา

“อยู่ตรงนี้ไปก่อนนะตา ฉันยังไม่มีเงินไปหาที่อยู่ใหม่” จากนั้นก็หันซ้ายแลขวาไปหีบเสื่อน้ำมันเก่าที่ม้วนอยู่ริมผนังมาสะบัดแล้วปูลงที่พื้น

ธันวาใช้ผ้าขนหนูปูทับก่อนจะล้มตัวลงนอน ใช้กระเป๋าทันแกมหมอน ดวงตาเรียวเหม่อมองไปบนฝ้าที่มีรอยต่างดำจากน้ำฝนรั่วที่คุ่นเคย เพราะเขาไม่อยากอยู่บ้านที่ไม่เหลือใครจึงย้ายออกไปอยู่ที่

อื่น... ไม่คิดเลยว่าสุดท้ายตัวเองก็ต้องกลับมาอาศัยอยู่บ้านหลังนี้
อย่างเดี๋ยวดายเช่นเดิม

ทันใดนั้นมวลของความอาวรณ์ถึงเรื่องราวในอดีตที่ลืมเลือน
ไปแล้วก็ตื่นขึ้นมากลั่นเป็นหยาดน้ำรินขึ้นในดวงตาแดงเรื่อ เขาจำ
ได้แม่นยำว่าบ้านหลังนี้เคยมีญาติอยู่ด้วยกันหลายคน แต่เมื่อรู้ตัวอีกที
ไม่รู้ทำไมกลับเหลือเพียงเขากับตายอดซี่เมาสองคนเท่านั้น

...ความเจ็บปว็นและเหงาหงอยกล่อมให้ประสาทที่ตึงเครียด
มาทั้งวันทั้งคืนของธันวาคมค่อย ๆ ผ่อนคลายลง เขาถอนหายใจ
กอดอกคุ้ยคว้าหาลับไปท่ามกลางแสงจันทร์สลัวที่ส่องลอดช่อง
หน้าต่างเข้ามา ไม่นานกลุ่มผมยุ่งเหยิงดำขลับของผู้ที่นอนหลับลึก
ก็ยับเป็นแนวร้วรากับมีบางสิ่งกำลังลุดไล่ออย่างอ่อนโยน

กว่าธันวาคมจะตื่นแสงแดดยามเช้าก็เลยกันแล้ว เขาระดั่ง
ตัวลูกแพะไม่ทันเพราะต้องไปทำงานแพ็กของลงกล่องให้ร้านขาย
ของออนไลน์เข้าตอนเก้าโมงเช้า นักศึกษาหนุ่มรื้อหาแปรงสีฟัน
ยาสีฟันออกมาโดยใช้น้ำเปล่าที่เหลือเมื่อคืนกลั้วปาก จากนั้นก็คว้า
เสื้อผ้ายัดใส่กระเป๋าเป้รีบออกไปที่ค่ายมวยไทยของลุงชัยซึ่งอยู่ห่าง
ราวห้ากิโลเมตรเพื่อขออาบน้ำ

เจ้าของค่ายมวยไทยยื่นกอดอกมองอดีตเด็กปั้นสวมเสื้อยืด
ตัวใหม่ผ่านศีรษะที่ชุ่มน้ำอย่างร้อนรอนก่อนเอ่ยขึ้น

“สรุปแล้วมึงจะกลับมาตั้งหลักที่บ้านเก่าชั่วคราว แต่น้ำไฟ
ก็ไม่มีแล้วจะอยู่ยังไง”

“ก็อยู่มืด ๆ ไปก่อนมั้ง ผมยังไม่มีเวลาไปติดต่อเจ้าหน้าที่ให้
มาติดมิเตอร์ใหม่เลย อีกอย่าง... กว่าเงินที่ทำงานจะออกก็ปลาย
เดือน ไม่รู้ว่าต้องจ่ายค่าดำเนินการอีกเท่าไร” ธันวาเอาผ้าขนหนูเช็ด

เส้นผมเปียกลวก ๆ จากนั้นก็มัดทุกอย่างใส่กระเป๋าไปแล้วขอตัวออกไปอย่างรีบร้อน “ผมไปก่อนนะ เดี่ยวไม่ทันเข้างาน”

“ถูกพอมีเงินเหลือ มึงยืมกูไปจัดการธุระก่อนก็ได้ มีเมื่อไรค่อยมาใช้คืน หรือมึงจะมकिनนอนอยู่ที่นี่ก่อนก็ได้” ลุงชัยเสนอให้อย่างมีเมตตา อีกฝ่ายทำท่าลังเลกลัวจะต้องใช้นี้บุญคุณเป็นครั้งแรกเหมือนอย่างไอ้เฮง แต่ตอนนี้เขาก็เดือดร้อนหนักจริง ๆ นั่นแหละ นักศึกษาหนุ่มเฒ่าริมฝีปากแล้วยกมือไหว้คนที่ลากเขามาฝึกเป็นนักมวยในค่ายตั้งแต่เด็กเพราะกลัวว่าจะโตไปติดยาเสียคน

“ผมไม่รู้ว่าคุณน้าแค่นี้จะตั้งตัวได้ ถ้ามาอยู่ที่นี่เดี๋ยวจะถูกไอ้สิงห์เขม่นเอาเสียเปล่า ๆ ส่วนเรื่องยืมเงินไว้ตอนเย็นเสร็จงานผมจะแวะเข้ามาคุยด้วยอีกที”

ลุงชัยพยักหน้าพร้อมกับโบกมือเป็นสัญญาณว่าให้รีบไปเถอะ อันว่าฝ่ารถติดในเมืองเข้าไปในหมู่บ้านจัดสรรที่เจ้าของร้านค้าออนไลน์ทำเป็นโกดังส่งสินค้า เขาเป็นพนักงานพาร์ทไทม์ที่จะเข้ามาทำงานเฉพาะวันศุกร์เพราะต้องเก็บตกรถมอเตอร์ของทั้งสัปดาห์ เลิกงานอีกทีก็ห้าโมงเย็น หลังจากนายจ้างจัดการโอนค่าจ้างต่อชีวิตให้แล้วเขาก็เอามอเตอร์ไซด์ไปเติมน้ำมันให้เต็มถังแล้วขี่กลับมาหาลุงชัยที่ค่ายมวยเรื่องขอยืมเงินอีกครั้ง

อันว่าอยู่กินข้าวเย็นฟรีและช่วยเป็นคู่ซ้อมลงนวมให้นักมวยวัยรุ่นของลุงชัยจนติดถึงได้ขอตัวกลับ เขาแวะซื้อน้ำหนึ่งแพ็ก จากนั้นก็มอเตอร์ไซด์คู่ใจกลับบ้านหลังเก้า กลิ่นอับชื้นของดินฝั่งศพและกลิ่นสบาณฟุ้งเข้าปะทะใบหน้าที่สะอาดสะอ้านเพราะอาบน้ำมาจากค่ายมวยแล้ว

นักศึกษาหนุ่มแหงนหน้ามองท้องฟ้ามืดมิดที่ระบายนด้วยสีแดงเหมือนพายุใหญ่กำลังจะมา ไม่ทันไรหยาดน้ำก็โปรยปรายลงมาก่อน

จะตกหนักขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นม่านหนาทึบ

“แม่ง ช่วยฉิบ!” เขาสบถเพราะเสื้อผ้าหน้าผมเปียกไปหมดแล้ว

แสงจากไฟหน้ารถมอเตอร์ไซด์สู้น้ำฝนไม่ไหว เบื้องหน้าถนนมืดไปหมด ธันวารู้ว่าไม่ควรไปต่อ เขาจึงเลี้ยวเข้ามาในซอยเปลี่ยวที่ไม่มีใครอาศัยอยู่ เพราะไม่มีที่ไหนให้จอดหลบฝนได้นอกจากเขตสุสานสองข้างทาง เขาจำต้องบิดเครื่องเร่งความเร็วขึ้นอีกเพื่อจะไปถึงจุดหมายไว ๆ แต่ทันใดนั้นล้อหน้าก็ตกลงไปในหลุมบนถนนที่ไม่ได้รับการซ่อมบำรุงมานานทำให้ตัวคนที่กระเด็นตกจากมอเตอร์ไซด์ที่สั่นโถ่ไปบนพื้น

ดวงตาเรียวเบิกกว้างอย่างตระหนกคล้ายเห็นโลกทั้งใบกลับหัวกลับหางในความมืดสลัวก่อนที่ท้ายทอยจะกระแทกถนนลาดยางอย่างแรงถึงกับสติดับวูบไปชั่วขณะ เสียงฟ้าผ่าลงมาโครมใหญ่ทำให้ร่างสูงโปร่งที่แน่นิ่งอยู่กลางซอยเปลี่ยวพวาลืมตาลุกขึ้นนั่งหัวใจเต้นระรัว

ธันวารู้สึกเจ็บแปลบไปทั่วกาย เขานึกหน้ากลั้นใจลุกขึ้นเดินเขย่งไปยกมอเตอร์ไซด์ขึ้นก่อนจะลองกดปุ่มสตาร์ทดู โชคดีที่มันกลับมาติดจึงหันไปก้มหยิบกระเป๋ากับและยกแพ็กน้ำวางบนเบาะด้านหลังไว้เหมือนเดิม แล้วค่อย ๆ ชี้ออกไปอย่างเชื่องช้าและระมัดระวังมากขึ้น

ครั้นประคองตัวมาจนถึงบ้านได้เขาก็พบว่าหลังคานั้นรั่วจนน้ำเจ็มนองพื้นบ้านที่ยังไม่ได้ทำความสะอาด แต่เขาไม่มีอารมณ์จะทำอะไรแล้วจึงหากะละมังพลาสติกๆ ถ้วนนั้นมารองไว้ ธันวาทิ้งร่างที่บอบช้ำเต็มไปด้วยรอยถลอกนั่งลงบนเสื่อน้ำมันผืนเก่า เอาผ้าขนหนูมาซับน้ำตามตัวแล้วเปลี่ยนเป็นเสื้อยัดกางเกงบอดตัวใหม่

โชคดีที่โทรศัพท์มือถือชาร์จมาเต็มแล้วเอาใส่ไว้ในกระเป๋า
กางเกงจึงแค่เปียกแต่ไม่มีน้ำซึมเข้าไปยังใช้งานได้ดี เขานั่งกอดเข่า
ไถอ่านข่าวบนนี้ไปเรื่อยทว่าสมองกลับคิดถึงแผนในวันพรุ่งนี้ว่าต้อง
ทำอะไรบ้างด้วยความเหนื่อยล้า

นักศึกษาหนุ่มเผลอหลับกัปานานเท่าไรไม่รู้ ทว่าข้างนอกฝน
ก็ยังคงตกลงมาอย่างหนักหน่วงราวกับฟ้ารั่ว ทันใดนั้นคล้ายหูแว่ว
ได้ยินเสียงเคาะประตูไม้หน้าบ้านสองสามที เขามองดูตัวพร้อมกับ
ตั้งใจฟังอีกครั้ง แล้วก็ต้องแปลกใจว่ามันดังอยู่ตรงนั้นจริง ๆ

...หรือจะเป็นลุงชัย?

แต่จะมาทำไมดึกดื่นปานนี้ หรือถ้าจะมาทำไมไม่โทร. มาก่อน
ธันวาคมหัดกายลุกขึ้นยืนพร้อมกับตะโกนสวนเสียงฟ้าร้องด้านนอก
ออกไป

“ใครนะ!”

ไม่มีเสียงใครตอบกลับมานอกจากความเงียบ... สุภาชีวิตที่ว่า
ความอยากรู้อยากเห็นฆ่าแมวได้คงเป็นเรื่องจริง เขารู้สึกคันยุบยิบ
จึงตัดสินใจเอื้อมมือไปจับลูกบิดแล้วเปิดออก สายลมแรงหอบน้ำฝน
พุ่งเข้าใส่ใบหน้าเรียวจนต้องเบือนหน้าหนีพร้อมกับยกแขนขึ้นบังเอา
ไว้

ดวงตาเรียวเปิดขึ้น ปลายรองเท้าหนังสีดำมันปลาบสะท้อน
เข้ามาในระยะรับภาพ ธันวาค่อย ๆ ลดแขนลง ไล่สายตาขึ้นไปตาม
กางเกงสแล็กสีเข้ม หัวเข็มขัดแบรอนด์เนม เสื้อเชิ้ตเนื้อดีทับด้วยสูท
แขนยาวคัดติงเนียบ ไม่มีรอยเปียกน้ำแม้แต่หยดหนึ่งที่เบี่ยงหลังพายุ
ฝนยังเทกระหน่ำ

กระทั่งเหลือบขึ้นไปเห็นใบหน้าหล่อเหลาคมกริบของผู้มา
เยือนในยามค่ำคืนตรึงตาสองลูกตา โทรศัพท์มือถือพลันร่วงจากมือไป

กระทบพื้น ทันใดนั้นหน้าจอกก็สว่างวาบปรากฏภาพข่าวที่พาดหัวเป็นตัวหนาว่า...

‘ร่วมอาลัย ประธานบริษัทตั้งเจริญโฮสเทล นายจิณณ์ ตั้งเจริญวานิช ประสบอุบัติเหตุรถเสียหลัก...’

หนังสือระฆังของธันวาคมซาห็นับแทบลืมหายใจออก เพ้าของเขาก้าวถอยให้พ้นระยะอันตรายตามสัญชาตญาณเมื่ออีกฝ่ายขยับเดินเข้ามาใกล้ รองเท้าหนังยี่ห้อแพงระยับเหยียบลงบนพื้นไม้ที่มีฝุ่นเกาะหนา คิ้วหนาได้รูปของร่างสูงสง่าขมวดเป็นปมเหมือนรังเกียจความสกปรกเสียเต็มประดา

ธันวาก้อปากแข็งค้างอยู่อย่างนั้นขณะมองแขกไม่ได้รับเชิญถือวิสาสะเข้ามายืนอยู่กลางบ้านด้วยความตกตะลึง เขาค่อยๆ ยกนิ้วสั้นๆ ชี้อพร้อมกับตะเบ็งเสียงออกมาได้แค่คำเดียวในนาทิจกฤตินี้

“พะ...ผี”

ดวงตาคมกริบตัวจ้องคนพูดเหม็ง ก่อนริมฝีปากบางเฉียบจะขยับตอบกลับอย่างเย็นชา “เสียมารยาท”

นี่...นี่เขาถูกผีที่บุกรุกบ้านตนเองดำเรอะ! จู่ๆ ความโมโหก็เล่นขื่นมาคู่ขนานกับความกลัว นักศึกษาหนุ่มล่อถอยไปหลบหลังโต๊ะขาพับที่วางโศกใส่กระดูกและรูปตายอดเพื่อเป็นเกราะกำบังก่อนจะตะโกนข่มกลับไป

“มีง... แก... คุณนั่นแหละไร้มารยาท!” เขาเลือกคำเรียกแทนไม่ถูก แต่อย่างน้อยอีกฝ่ายก็เคยเป็นประธานบริษัทที่เขาแอบเฝ้ายามให้อยู่จึงยอมไถ่หน้าสักหน่อย “เป็นผีประสาอะไร คนยังไม่ทันเชิญก็เข้ามาในบ้านเฉย ไม่ทำผิดธรรมเนียมไปหน่อยหรือไง”

ตามคำโบราณบอกว่า ถ้ามีใครเรียกอยู่หน้าบ้านยามคำคืน

ถ้าไม่แน่ใจอย่าตอบรับ ไม่เช่นนั้นจะเป็นการเชิญผีเข้าบ้าน แต่ผีท่านประธานตอนนี้กลับหน้าด้านเชิญตัวเองเข้ามาโดยที่เจ้าของบ้านยังไม่ตอบรับด้วยซ้ำ!

คุณผีมือใหม่หนึ่งไปครู่หนึ่ง ทำท่าครุ่นคิดตาม แต่แล้วก็ถอนใจทิ้งที่ไม่มีลมออกมา เขาค่อยๆ ยกฝ่ามือขึ้นท่ามกลางแสงฟ้าแลบแปลบปลาบที่ส่องลอดเข้ามาทางหน้าต่าง ทันใดนั้นแสงสีแดงฉานก็ปรากฏเป็นเส้นด้ายเรืองรองจากนิ้วก้อยลากยาวเชื่อมโยงไปยังปลายอีกด้านที่อยู่ไม่ห่างไปนัก

ธันวาคมองค์แดงที่ผูกมัดกับนิ้วก้อยข้างซ้ายของตนแน่น ตาเบิกกว้างแทบถลนออกมา เขาถูกพรวดพราดขึ้นเต็มความสูงพยายามดึงทั้งมันออกด้วยความลนลานตื่นตระหนกแต่กลับจับต้องไม่ได้

“เสียอะไรจะเนีย แม่...”

“นายกับฉันทำสัญญา... ไม่สิ ทำการผูกวาสนากันไว้แล้วเสียใจด้วยที่ฉันไม่รู้วิธีแก้”

“ผูกวาสนาบ้าบอนี่คืออะไร ฟังอย่างกับหนังจีนน้ำเน่า? แล้วผมไปทำแบบนั้นกับคุณตั้งแต่เมื่อไรมีทราบ!” นักศึกษาหนุ่มลื้มความกลัวไปหมดแล้ว ตอนนี้กำลังหัวเสียหนักโวยวายลั่นแข่งกับเสียงฝนตกข้างนอกดังซมไปหมด

ผีท่านประธานแม้ริมฝีปากแน่นคล้ายอึดอัดลำบากใจที่จะพูดเช่นกัน แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังแค้นเสียงล่อล่อไรฟั่นออกมา

“มันคือการ...ผูกดวงแต่งงาน ฉันเองก็เพิ่งรู้ว่าตายไปแล้วยังต้องถูกคลุมถุงชนอีก” เขาเปลี่ยนไปชี้ที่กลางหน้าผากของเจ้าหนุ่มที่น่าจะอายุห่างจากตนเป็นรอบบ้างแล้วโยนคำถามกลับไป “ถ้านายไม่ได้เป็นคนยอมรับเงื่อนไขเองแล้วใครจะทำให้ ‘อั่งเสาะ’ ด้ายแดง

แห่งโชคชะตานี้ปรากฏขึ้นได้เล่า”

ยอมรับเอง? ยอม**แต่งงานกับผี**นี่นะ!

“คุณ...คุณจิณณ์ ที่จริงคุณยังไม่ตายใช่ไหม แบบแกล้งหลอกเพื่อจับคนร้ายหนอนบ่อนไล่อะไรแบบนี้” ธันวาหัวเราะเสียงแห้งตกใจจนสติแตกไปแล้ว เขาวิ่งถลาออกไปชะโงกหน้าดูนอกหน้าต่างที่มีแต่ mànฝนโปรยปรายพร้อมกับมองหาทีมงานที่ซ่อนตัวอยู่ “หรือกำลังถ่ายรายการอะไร เลิกแกล้งผมได้แล้ว ออกมาให้หมดเถอะ”

ร่างสูงสง่าในชุดสูทมองคนที่วิ่งพล่านเป็นหนูติดจั่นในบ้านฝุ่นเขรอะอย่างเวทนา เขายกมือกระตุกสายแดงที่ผูกนิ้วก้อยไว้ด้วยกัน ทำให้อีกฝ่ายหยุดชะงักก่อนจะเอ่ยตัดความหวัง

“นายดูละครเยอะไปแล้ว ฉันเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์จริง ๆ ป่านนี้ร่างคงถูกฝังไปแล้ว”

“ไม่จริงหรอก ดูลิ ร่างกายคุณยังอยู่ครบ ไม่หายไปสักท่อน ยังยืนพูดกับผมได้ปกติอยู่เลย บ้านผมมีทั้งป่าช้าสุสานจีนขนานอยู่สองด้าน ตั้งแต่เล็กจนโตผมยังไม่เคยเจอผีสักตน คุณหยุดล้อเล่นได้แล้วนะ” นักศึกษาหนุ่มที่เถียงฉอด ๆ เผลอหันไปมองแขกที่ไม่ได้รับเชิญเต็มตาอีกครั้ง... ใบหน้าคมคายดูซีดขาวจนเหมือนเรืองแสงได้เสื่อผ้าเส้นผมไวร์รอรอยเปียกจากน้ำฝน ขี้ฝุ่นหนาในบ้านไม่เกาะรองเท้าหนังมันปลาบคู่้นั้นสกนิด และที่สำคัญ ชายคนนี้ไม่มีเงา!

สติเหมือนจะวูบไป จิตใจที่แข็งแกร่งดั่งหินผาถูกร่อนเป็นโพรง อดีตนักมวยไทยถึงกับเข่าอ่อนก้าวถอยไปสะดุดเข้ากับกะละมังรองน้ำจนล้มหายหลังอีกครั้ง ท้ายทอยเขากระแทกพื้นลงที่เดิมที่ยังเจ็บไม่หาย ทำให้ปวดสะท้านไปทั้งร่าง

ธันวาหลับตาแน่นนิ้วหน้าด้วยความร้าวราน กระทั่งปรีดาเปิดขึ้นมาเห็นภาพเงาเลือนรางที่ค่อย ๆ ชัดเจนเป็นศิระชะของคน

กลุ่มหนึ่งที่รุ่มชะงักหน้าเข้ามามองตอนที่ล้มหัวฟาดอยู่บนพื้นไม้ เขา
จ้องมองนิ่งจนไปยัง... หญิงชราสวมเสื้อผ้าไหมคอจีน คุณลุงสวมสูท
ร่างท้วมหน้าตาใจดี คุณน้าคนสวยผมยาวประบ่า และชายหนุ่ม
ท่าทางเกรงสวมเสื้อขอปัสแดง ซึ่งทั้งหมดนั้นไม่มีท่อนล่าง

เจ๋งมากไอ้ฉัน... มึงได้เจอผีเป็นฝูงครั้งแรกในตอนอายุยี่สิบ
สามปีแล้ว ดวงตาเรียวเหลือกกลกอกขึ้นด้านบนจนเหลือแต่ตาขาว
ขาที่ยาวเหยียดชักกระตุกเล็กน้อย น้ำลายเกือบพุ่มปาก ดินะที่นี้ออก
หมดสติไปเสียก่อน